

Chýba nám rozhovor

Dnes sa málo rozprávame. Chýbajú nám vzájomné rozhovory, zdieľanie zážitkov a osobných skúseností. Preto cítime často samotu, nedostatok pochopenia, vzájomnej dôvery a úprimného priateľstva. Žiaľ nedostatok komunikácie neprežívame iba medzi ľuďmi, ale tento problém sa prenáša i do vzťahu k Bohu, ktorý je tiež osobou.

My sa s Bohom môžeme rozprávať. Tento rozhovor nazývame modlitba. A na rozhovor sú vždy potrební dvaja. Jeden rozpráva a druhý počúva a zasa opačne. V modlitbe ja rozprávam Bohu a Boh hovorí ku mne. A možno si pritom ani neuvedomujeme, aká je to veľká chvíľa, keď hovorím s Bohom. Veď s kolkými ľuďmi by sme túžili porozprávať sa, lebo sú osobnosťami tohto sveta v oblasti spoločenského postavenia, športu či umenia... A nemáme túto možnosť. Kolkí z nás, keď tu bol svätý Otec, chceli mu podať ruku, alebo aspoň ho vidieť a čo by to znamenalo, keby sme sa mohli s ním tak osobne a sami porozprávať. Kolkí ľudia sú v núdzi, v biede, v problémoch a neistote a tak by sa chceli stretnúť a porozprávať s tými, ktorí by im mohli pomôcť a nie je im to umožnené... Kolkí preto čakajú dlho na lekára, zaplatia mnoho za právnik, alebo sú v poradovníku. Kolkí sú aj takí, čo trpia pre lásku. Oni mali, alebo majú niekoho radi, ale pohnevali sa, rozišli a nemožno už nadviazať rozhovor, nemožno vysvetliť veci, alebo ten druhý dáva neustále najavo, že o nich nestojí a nemá záujem o nich... Boh je nekonečne viac než akýkoľvek, aj ten najvýznamnejší človek, je viac než ten najlepší lekár, bankár, úradník a my sa môžeme kedykoľvek s dôverou a úprimnosťou s ním porozprávať a to aj osamote a Boh má na mňa čas. A nielen čas ale aj neustálu ochotu počúvať ma. On všemohúci a nadovšetko vznešený Boh má záujem o môj život, o moje problémy a starosti... Modlitba je dar, ktorý nám dal sám Boh vtedy, keď nám dovolil rozprávať sa s ním a to kedykoľvek, o čomkoľvek a všade kde sme.

Tento rozhovor s Bohom, na ktorý sme si až príliš zvykli, je veľmi podobný našim ľudským rozhovorom. Keď stretne človeka, ktorého máme radi, našim úsmevom, radosťou a potešením dáme najavo lásku a dobrý vzťah k nemu, čo doplníme ešte svojím hlasom, gestami, prípadne objatím a pobožkaním. V našich slovách, v spôsobe, obsahu i forme cítiť, že máme pekný vzťah k nemu. Keď stretne niekoho koho radi nemáme, vtedy sa nám nechce veľmi hovoriť a najradšej by sme boli, aby sa to čo najskôr skončilo. Aj vtedy dávame najavo čo cítime. Aj menej schopný pozorovateľ hneď zistí z našich posunkov, tónu reči i podľa nášho vonkajšieho vzhľadu, aký máme vzťah k osobe s ktorou sa práve rozprávame. Keď s niekým komunikujeme nepokrytecky, úprimne tak dávame najavo i to, čo máme v srdci voči nemu. Naša reč ak je úprimná vychádza z nášho srdca. Rovnako je to i v našom vzťahu ku Bohu.

Preto môžeme smelo povedať, že modlitba nie je len otázka slov, naučených formúl a fráz. Modlitba, ktorá má byť vždy úprimným rozhovorom je oveľa viac. Ona je vyjadrením nášho srdca, nášho vzťahu k Bohu. Odkiaľ teda vychádza naša modlitba? Nech je reč modlitby akákoľvek: nech hovoríme slová, spíname ruky, kľáčime, stojíme, gestikulujeme vždy vyjadrujeme to, čo cítime a prežívame voči Bohu. Nemodlí sa len moje ústa, ale modlí sa celý človek. Miesto odkiaľ vychádza naša modlitba je naše srdce. Srdce je príbytok, kde sa zdržiavam, kde bývam a je aj miestom tajomného stretnutia s Bohom. Preto ak chceme hovoriť o modlitbe najprv je potrebné pozrieť sa aké je naše srdce, alebo lepšie: moje srdce.

Akého Boha, alebo aký obraz o Bohu v ňom nosím. Koho vidím, alebo na koho myslím, keď odriekam slová, zopínam ruky, keď vstávam k modlitbe, alebo si kľakám? Či nie som ako ten pyšný farizej, ktorý zabudol, že sa rozpráva s nekonečne mocným, svätým a všemohúcim Bohom a myslel preto len na seba. Nerozprával sa s Bohom ale so sebou, hovoril a myslel na seba: „Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia: vydierači, nespravodlivci, cudzoložníci, alebo aj ako tento mýtnik. Postím sa dva razy so týždňa, dávam desiatky z toho, čo mám.“ Mýtnik naopak videl pred sebou svätého a všemohúceho Boha a cítil veľkú priepasť medzi sebou a Bohom. Cítil a prežíval veľkosť tejto chvíle. „Odšúp odo mňa Pane, lebo som hriešny človek“ – tak hovoril svätý Peter, keď videl v Ježišovi pravého Boha a rovnako i mýtnik cítil, že je nehodný stáť pred tak veľkým Bohom a rozprávať sa s ním. Na konci podobenstva Pán Ježiš veľmi jasne hovorí, že farizejovi chýbala najpotrebnejšia vlastnosť, ktorá má charakterizovať a prenikať každú modlitbu, každý náš rozhovor s Bohom: chýbala mu pokora srdca. Kvôli pýche nevidel nikoho pred sebou, ani vznešeného a všemohúceho Boha – Otca. Len v pravdivom pohľade na seba a na Boha sa môžeme dobre modliť. Iba vtedy keď vidíme a uznáme Božiu veľkosť a našu malosť. Keď vnímame jeho veľkosť a vznešenosť, ale zároveň vieme, že je aj našim Otcom, ktorí nás nekonečne miluje a má pre nás pochopenie i trpezlivosť. Modlitba je pre nás darom od Boha. Ja a Boh. Iba ja - človek jediný zo všetkého pozemského stvorenia som schopný rozprávať sa s Bohom. Áno, viem: Boha – Otca potrebujem, od neho všetko závisí a ja mu chcem ďakovať za všetko, čo mám a čím som, chcem ho i prosiť o to, čo nemám a čo potrebujem a napokon chcem ho i odprosiť za to, že som nekonal ako som mal, alebo že som urobil to, čo som nemal urobiť. A najkrajšie a najtajomnejšie je to, že môj Boh ma počúva. On má záujem o mňa a dáva mi to, o čo ho prosím a odpúšťa mi, keď ho odprosujem. A to všetko sa deje v krásnej atmosfére Božej lásky a vzájomnej dôvery a úprimnosti.

Mário Orbán

Pane, požehnaj moje ruky,
aby slúžili len dobru,
aby poskytovali podporu
a nie putá,
aby nebrali z cudzieho,
ale dávali z vlastného.

Pane, požehnaj moje oči,
aby s dôverou v teba
hľadeli vpred,
aby sa tešili z tvojich krás,
ale nekochali sa v márnostiach,
aby pohládzali svojou milotou
a neodpuďovali nevľúdny
pohľadom.

Pane, požehnaj moje ústa,
aby ťa vždy vyznávali,
aby šírili radosť a pokoj
a neslúžili klamstvu am dobe,
aby striedmo a s vďakou
požívali pokrm
a nepodľahli nemiernosti.

Pane, požehnaj moje uši,
aby počúvali tvoj hlas,
aby ho spoznali v ohlase
svedomia
a v radách tvojich zástupcov,
aby nepočúvali lichôtky
a najmä nie klebety.

Pane, požehnaj moje srdce,
aby bolo stále tvojim
príbytkom,
aby ho hnala tvoja láska
a aby ono hrialo láskou vôkol,
aby ty a tvoja radosť
mi boh večným údelom.

Sväté písmo učí pravde

Hovorí sa, že pravda je len jedna a nemeniteľná. Pýtame sa, prečo je toľko klamstva? Lebo každý má svoju pravdu. Nie iba politici prekrúcajú fakty, ako im to vyhovuje, ale vidíme to už u malých detí. „Povedz pravdu a rozbijú ti hlavu,“ spomína príslovie.

Aj Ježiš v nazaretskej synagóge povedal rodákovi: „Akiste mi pripomeniete príslovie: Lekár, lieč sám seba!“ (Lk 4, 23). Ježiš však nielen vyhlásil, že on je pravda.

Na obecné zastupiteľstvo prišiel rozhnevaný občan a priniesol Sväté písmo, z ktorého začal hlasno čítať príkaz lásky. Desatoro, Blahoslavenstvá... Trvalo to dlho. Poslanci i starosta mlčali. Napokon sa unavil a rozplakal. Všetci ho poznali. Hoci takmer denne pristupoval k Eucharistii, radšej sa mu každý vyhýbal. Mal totiž iba svoju pravdu a nepripustil, že sa mylí. V tú noc sa ho však dotkla milosť. Dnes je iný človek. Modlitby mnohých, najmä jeho rodiny, boli vypočuté.

Prečo sme svedkami toľkých hnevov, napätí, nedorozumení a prečo trpíme mnohými chorobami? Je to aj

preto, lebo viac počúvame seba a nám podobných a menej oponentov, no najmä preto, lebo sme prestali počúvať hlas Boha v nás. Pripomeňme si, že Boh k nám hovorí aj cez Sväté písmo. Mnohým čítanie Písma

pomohlo zbaviť sa nepriateľstiev, súdov, sporov, a teda hriechov. Je dobré nájsť si čas na jeho čítanie skôr, ako by sme podľahli hriešnym myšlienkam, vyriekli nespravodlivý súd, vykonali skutok, čo by nás obral o pokoj, radosť, peniaze, rodinu, priateľov... Rodákov Ježiša zachvátil hnev, vstali a vyhnaní ho z mesta, ba dokonca ho chceli usmrtiť. Prečo? Pre ich nepravdu. Neprijali Ježiša, pretože o sebe vyhlásil, že je Mesiáš. Pre nich bol iba jedným z nich.

Diabol, klamár, podvodník, nepriateľ pravdy podniká aj dnes. Boží Syn učí pravde. Kto z nás nepozná boj o pravdu? Duch Svätý nás vedie osvojiť si pravdu, žiť v pravde. Kresťan sa má naučiť uznať si chybu, omyl, vedieť povedať prepáč, odpusť, zabudni. Pilátovi i nám Ježiš hovorí: „Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas“ (Jn 18. 37).

Nie je šťastný ten, kto žije v nepravde. Neobohatia ani peniaze a bohatstvo nadobudnuté nečestne. Nebude šťastia tam, kde sa vedome a dobrovoľne pácha hriech, hoci sa ospravedlňuje a nazýva iným menom.

Spomínam si na človeka, ktorý nezohol chrbát pred ľžou. Mnoho si vytrpel. Bol väznený, šikanovaný, nemohol sa realizovať, až si sami tvorcovia ľži uvedomili, že ich vysoko prevyšuje, že je osobnosť... Bol kresťanom, ktorý sa učil žiť pravdu. ako ju podáva Sväté písmo.

LUBOMÍR STANČEK

Úmysly Apoštolátu modlitby Február 2007

Všeobecný: Aby sa plody zeme, ktoré Boh dáva pre všetkých ľudí, využívali múdro, spravodlivo a v duchu solidarity.

Misijný: Aby boj s chorobami a veľkými epidémiami v rozvojových krajinách prispel v duchu solidarity k čoraz štedrejšej spolupráci zo strany vlád všetkých národov.

Úmysel KBS: Aby si kresťanskí rodičia vyprosovali silu obetovať svoje dieťa pre zasvätený život Bohu.

*Kresťan by mal byť ako sklený pohár.
Celistvý, čistý, otvorený smerom hore.
Priehľadný, vnútorne vyprázdnený na prijímanie darov
Ducha Svätého.*

Mal by byť stabilný a stále k dispozícii...

Kresťan by mal byť ako múr.

*Rovný, pevný, schopný udržať každého,
kto sa oň oprie...*

No kresťan by mal predovšetkým byť!

Max Kašparů „Šum z pien“

„Posol“ na mesiac február je pripravený pre odberateľov v sakristii, k okamžitému odberu.

Spovedanie

Utorok od 16:00

štvrtok ráno po sv.omši

Streda od 17:00

Piatok od 16:00

Sväté omše v 4.týždni cezročného obdobia

30.I. utorok

17.00 za Božiu pomoc pre rodinu

31.I. streda

18.00 na úmysel ordinára

1.II. štvrtok

7.00 na úmysel za zomrelých

2.II. piatok - prvý piatok

18.00 za zdravie rodiny a Božiu pomoc

3.II. sobota

18.00 za zdravie a Božiu pomoc

Upratovanie kostola č.d. 2-27

4.II. 5. nedeľa v cezročnom období

8.00 za zdravie a Božiu pomoc

9.15 + Michal Hábel manž. Terézia a dc.Mária

Liturgický kalendár

29.I. pondelok

sv.Valér, biskup

30.I. utorok

sv.Martina, panna a mučenica

31.I. streda

sv.Ján Bosco, kňaz

1.II. štvrtok

sv.Tryfón, mučeník

2.II. piatok

Obetovanie Pána, **Hromnice - sviatok**

3.II. sobota

sv.Blažej, biskup a mučeník, sv.Oskár, biskup

Slovo na dnes

Nevid' v chlebe a víne jednoduché prirodzené prvky, pretože Pán povedal doslovne, že sú jeho telom a krvou; viera t'a o tom uist'uje, i keď ti zmysly hovoria iné.

Sv. Cyril Jeruzalemský

TAJOMSTVO VIERY

Eucharistia je naozaj tajomstvom viery, ktoré prekonáva naše myslenie a možno ho prijať len vo viere, ako napísal Ján Pavol II. A nijaké tajomstvo sa nedá bezozbytku pochopiť naším rozumom a vysvetliť našimi kategóriami.

Zakladateľ Malých bratov Ježišových René Voillaume to pri exercíciách vo Vatikáne v roku 1968 vyjadril takto: „Ježiš zanechal Eucharistiu ľuďom, a nech robíme, čo chceme, on je tu a bude tu s nami až do konca čias. Čím je Eucharistia, to sa ľudia len usilujú pochopiť.“

Bez snahy o pochopenie, čo vlastne slávime a prečo, je tu však dvojaké riziko: Môžeme upadnúť do prázdneho formalizmu, keď omšu prežívame ako kamienok hodený do potoka. Voda ho obteká zo všetkých strán, ale vnútri zostáva suchý, vodou nedotknutý. Alebo pristupujeme ku sláveniu Eucharistie magicky, čiže s takým prehnánym vedomím niečoho posvätného, že my sme iba diváci a milosť „funguje“ celkom automaticky, bez nás. V našom živote ani okolo nás sa síce nič nemení, ale máme pocit, že samotným slúžením omše alebo prítomnosťou na svätej omši dodávame svetu také hodnoty, že už nič viac robiť nemusíme.

Preto od najstarších čias robí Cirkev katechézy, ktorými uvádza kresťana do významu Eucharistie. Nič však nemôže nahradiť osobnú túžbu každého z nás čo najviac sa Pánovi v Eucharistii priblížiť. Podobne ako sa človek nenaučí modliť čítaním kníh o modlitbe, ale len tým, že sa začne modliť a v modlitbe vytrvá, tak nie je možné doceniť tajomstvo Eucharistie pre náš život, kým si nenájdeme čas osobne sa vystaviť Ježišovej skrytej prítomnosti v Eucharistii, kým sa nebudeme zaujímať o hlbší význam tohto diania a kým nevstúpime do liturgického slávania viac srdcom.

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

Viera v nebo – zachráni život na zemi

V súčasnosti hovoriť o nebi je akési tabu, hoci väčšina ľudí sa hlási ku kresťanstvu a podľa tohto učenia je zmyslom života na zemi získať život vo večnosti.

Dnešný človek je väčšinou zameraný na konzum. Lákajú ho peniaze, bohatstvo. V konzumnej spoločnosti je slabá ochota obetovať sa. Moderný človek stráca zodpovednosť vo svedomí nielen pred Bohom, ale aj pred spoločnosťou. Z toho vyplýva neistota, rozpad rodín, zločinnosť, užívanie omamných látok a ďalšie neuhy.

V nemalej miere táto ľahostajnosť k večnému životu — teda aj k nebu — spočíva v tom, že rodina prestala byť cestou prenášania kresťanských hodnôt. Mnohí kresťania akoby stratili zmysel pre nadpozemské hodnoty. Proklamujú svoju príslušnosť k viere, ale popierajú ju svojim životom. Náprava sa môže uskutočňovať iba cez katechetickú prácu dospelých, aby rodina bola cestou, ktorou sa prenášajú kresťanské hodnoty.

Voči nebu je predsudok, že odpútava pozornosť ľudí od problémov na zemi, že hatí radosti na tomto svete. Položme si otázku:

Čím si zaslúžime večný život? Zachovávaním existenčne dôležitého pre pokoj a prosperitu života, teda zachovávaním Božieho prikázania lásky k Bohu a bližnému. Cesta do neba ide cez boj proti klamstvu a nespravodlivostiam, cez roznášanie čistej radosti a úprimného šťastia.

Boh od nás žiada, aby sme zachovávali zásady Desatora i za cenu utrpenia, i za cenu straty života, za cenu odmietnutia lákavých ponúk. K tomu nás vyzýva Ježiš na kríži, ktorý zomrel, lebo plnil Božiu vôľu. Ignorovanie týchto zásad má za následok utrpenie, bolesť, neistotu, rozklad spoločnosti. Mafiánov a notorických zločincov nezaujímajú ani Boh, ani večný život, ich zaujíma iba „nebo na zemi“.

Peniaze sú cennou hodnotou, lebo si človek môže za ne kúpiť, čo potrebuje pre život, ale česť a svedomie sú cennejšou hodnotou, lebo to je jediné vlastníctvo, ktoré človekovi ani smrť nezoberie. Ozdoba šperkami je drahocenná, ale duševná krása je drahocennejšia, lebo predovšetkým tá je základom šťastia človeka i rodiny. Krásna postava je cenná, avšak krása charakteru je cennejšia, tvorí nielen základ prosperujúcej spoločnosti, ale je aj základom večného života.

Ľudská zloba dostala do rúk nesmierne účinné ničivé prostriedky a má ich toľko, že celý svet môže premeniť na cintorín. Polícia svedomie nenahradí, tým menej, že aj mnohé tieto orgány často neodolajú lákadlu peňazí a výhod. Človek bez svedomia je tou najnebezpečnejšou beštou. Nie je iba prázdnu frázou, že viera v nebo zachráni život na zemi.

Ján Rybár

NA POČEST OSOBNOSTI Sokrates učil štyridsať rokov, Platon päťdesiat, Aristoteles štyridsať - a Ježiš len tri. A predsa vplyv Ježišovej trojročnej služby nekonečne prevyšuje účinok, aký malo spojené 130-ročné pôsobenie mužov, ktorí patria medzi najvýznamnejších filozofov staroveku.

Ježiš nenamaľoval ani jeden obraz. A predsa umelecké diela Rafaela, Michelangela a Leonarda da Vinciho boli inšpirované práve ním - Ježišom. Ježiš nenapísal jedinú báseň, ale ním sa nechali inšpirovať Dante, Milton a celý rad najväčších svetových básnikov. Ježiš nezložil jediné hudobné dielo. No Haydn, Händel, Beethoven, Bach a Mendelssohn dosiahli najvyššiu dokonalosť melódie práve v hymnách, symfóniách a oratóriách, ktoré skomponovali na jeho oslavu.

Každá oblasť ľudskej veľkosti bola obohatená práve týmto skromným tesárom z Nazareta.

Spasenie človeka je jeho jedinečný prínos pre ľudské pokolenie. To nemohla dosiahnuť filozofia ani umenie, ani literatúra, ani hudba. Len Ježiš nás môže zbaviť pút hriechu a satana, ktorý nás zotročuje. Len on môže priniesť pokoj srdcu človeka, posilniť slabých a dať život tým, ktorí sú duchovne mŕtví.

Sila vládne, ale láska víťazí.

Seabury

Bl. Columba Marmion
30. január

Joseph Marmion sa narodil 1. apríla 1858 v Dubline v írsko-francúzskej rodine. Jeho tri sestry vstúpili do Rádu sestier milosrdenstva, dvaja bratia sa, žiaľ, nedožili dospelého veku. Preto rodičia Josepha ako jediného syna „ponúkli“ Bohu a rozvíjali v ňom duchovné povolanie. Ako 16-ročný vstúpil Joseph do diecézneho seminára v Dubline. Po štúdiu teológie na kolégiu Propaganda Fide v Ríme bol roku 1881 vysvätený za kňaza. Jeho snom boli misie v Austrálii, no čoskoro ho hlboko oslovil život v novozaloženom Maredsouskom opátstve v Belgicku, ktoré spoznal pri návšteve svojho spolužiaka. Zatúžil vstúpiť do radov miestnych mníchov, no jeho biskup s ním mal iné plány a vymenoval ho za vikára v Dundrune a neskôr za profesora vo vyššom seminári v Clonliffe. Joseph poslúchol vôľu svojich nadriadených a pôsobil aj ako kaplán pri kláštore sestier redemptoristiek a duchovný správca v ženskej väznici, kde neúnavne spovedal a radil ženám hľadajúcim návrat na správnu cestu. Až

roku 1886 mu biskup dovolil vstúpiť do mníšskeho rádu benediktínov.

Joseph sa vzdal sľubne sa rozbiehajúcej kariéry a zaradil sa medzi mladých novicov, hoci sám mal už 30 rokov. Nebolo pre neho ľahké zmeniť zabehnuté spôsoby správania, kultúru, jazyk... No bol si vedomý, že rád si žiada poslušnosť, a preto zaťal zuby a dal sa formovať mníšskou disciplínou. Rehoľné sľuby zložil roku 1891 a prijal meno Columba.

Čoskoro prišla prvá naozajstná skúška poslušnosti. Po tom, ako asistoval novicmajstrovi a vypomáhal ako kňaz v susedných farnostiach, ho predstavení spolu s malou skupinkou bratov poslali založiť nový kláštor v Loganiu. Toto odlúčenie bolo pre Columbu veľmi ťažké, no do splnenia náročnej úlohy vložil všetky svoje sily. Do Logania prichádzali mnohí mladí rehoľníci, aby tu študovali filozofiu a teológiu, a Columba sa stal ich profesorom a duchovným otcom. Bol známy aj ako vynikajúci duchovný vodca a biskup Joseph Mercier si ho vybral za svojho spovedníka.

Roku 1909 bol Columba Marmion vymenovaný za tretieho opáta opátstva v Maredsous, kde stál na čele 100-člennej komunity, ku ktorej patrila aj umelecká a humanitná škola, ako aj veľký statok. Popri týchto mnohých náročných úlohách však nezabúdal na svoj starý sen o misiách a zasadzoval sa za otvorenie misijnej stanice v Katange (Kongo). Veľkou skúškou bola pre neho prvá svetová vojna. Aby jeho mladí zverenci mohli pokračovať v duchovnej formácii, usiloval sa poslať ich do Írska, čo sprevádzalo veľa ťažkostí, namáhavých ciest a nebezpečenstiev.

Columba Marmion OSB zomrel 30. januára 1923 na následky chrípky. Pre celú generáciu kňazov, rehoľníkov aj laikov sa stal učiteľom duchovného života a Cirkev i dnes čerpá z jeho duchovného ovocia. Bl. Columba Marmion ako náboženský spisovateľ zanechal bohatý literárny odkaz. Jeho diela zamerané na otázky duchovného života vychádzali vo francúzštine, latinčine aj angličtine (Kristus vo svojich tajomstvách, Kristus - ideál rehoľníka a kňaza, Život duše a i.) Svätý Otec Ján Pavol II. ho 3. septembra 2000 vyhlásil za blahoslaveného.

Spracovala K.Žáková

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Všetuku

